

i Sammenligning med de Beløb, der gaa ud af Landbrugernes Lønner til Støtte for den toldbeskyttede Industri i Byerne, den Industri, der har bidraget saa mægtigt til at drage Arbejderne til Byerne i saa stort et Tal, at man nu forlanger Bidrag af Statskassen til de arbejdsløse. Det er paa høje Tid, at Regering og Rigsdag faa Øjnene op for denne uheldige Udvikling i vort Land.

Harald Jensen: Det er betydelige Summer, det her drejer sig om, og som aarlig ofres til vor Husdyravl, og vel kan det være nødvendigt, naar der er Tale om saa store Beløb, at overveje denne Sag saa meget som muligt, inden man gaar med dertil. Men den højtærede Landbrugsminister har alligevel ikke Grund til sin Forundring i Lørdags over, at jeg er gaaet med til disse store Bevillinger. Det forekommer mig snarere, der er Grund for mig til at undre mig over den højtærede Landbrugsministers Udtalelse. Naar jeg nemlig er gaaet med til disse store Summer til vor Husdyravl, er det kun, hvad jeg altid har gjort i denne Sag. Den højtærede Minister kan ikke nævne et eneste Punkt, hvor jeg enten alene eller sammen med mine Partifæller har stemt imod Bevillinger til Landbruget, og naar jeg er gaaet med her, er det ifølge de samme nøje overvejede Principper, som vi Socialdemokrater altid have stemt efter. Jeg skal gerne forelægge disse Principper. Jeg skelner som Socialdemokrat meget nøje mellem de Bevillinger, som gives til produktive Foranstaltninger, til Foranstaltninger, som sigte til at ophjælpe Landets Erhverv og overhovedet Landets Velfærd, og Udgifter, der ikke have Udsigt til at bære nogen som helst Frugt, Udgifter altsaa, der gaa ud af Statskassen uden nogen Sinde at bringe Udbytte tilbage til den. Jeg har altid set saaledes paa det, at de første Bevillinger, de, der gjaldt Udviklingen af Landets Erhvervskilder, kunde man gaa med til saa langt, Evnen strakte. De Udgifter derimod, som enten ikke føre nogen Frugt med sig eller føre for Samfundet skadelige Frugter med sig, ville vi altid forene os imod. Jeg kunde nemt drage en Sammenligning mellem denne

Lov og to Love, der for ikke saa lang Tid siden forlod Rigsdagen, og vise, hvorledes den Lov, der her foreligger, er en af de Love, der ophjælpe Landets Erhvervskilder, medens de andre to Love kun skabe Udgifter, som aldrig ville bringe Udbytte, eller som, hvis de nogen Sinde skulle faa Følger, ville bringe saadanne, som kun ville blive skadelige for Samfundet. Men jeg skal afholde mig fra denne Sammenligning, da den ligger saa nær, at jeg ikke behøver at gaa nærmere ind derpaa.

Det, der for mig har været Spørgsmaalet i denne Sag, har været, om de Penge, vi hidtil have anvendt paa denne Sag, ere saa godt anvendte, at vi kunne forsvare at fare videre paa denne Bane, om, kort sagt, Husdyrloven, som traadte i Kraft 1887 og den Gang fordrede en Udgift aarlig af noget over 210,000 Kr., i sine Virkninger har bragt en af Erhvervskilderne her i Landet saa langt frem og gjort saa meget godt, at vi kunne forsvare at udvide denne Lov, selv om det skal koste os nogle flere Penge end hidtil. Jeg har undersøgt dette, og nogle Tal, jeg har skrevet op, synes mig at tale for den Anskuelse, at vi fuldt ud kunne forsvare at gaa med til store Bevillinger paa dette Omraade.

I Tiaaret 1888—98, altsaa i det Tidsrum, vor nuværende Husdyrlov har virket, har Statstilskuddet til Husdyravlen andraget 3,317,150 Kr. Det er altsaa den Udgift, Staten har haft. Vi faa jo saa at se, hvad Statistikken siger om, hvorledes det er gaaet med vor Husdyravl i dette Tidsrum. Det er jo en Sag, som man, hvis man vilde gaa vidt i den, kunde tale længe, vidt og bredt om kun paa Grundlag af Tallene, men for ikke at blive vidtløftig skal jeg holde mig alene til Forholdet angaaende Heste og Hornkvæg. Ved Kreaturtællingen i 1888 fandtes der her i Landet 375,533 Heste, og ved Kreaturtællingen 1898 var Antallet steget til 449,329 Heste. Det viser altsaa, at der har været en Tilvækst af 73,796. Gennemsnitsværdien var i 1898 ansat til 350 Kr. pr. Hest, og det vil altsaa sige — det er en ganske nem Regning —, at i 1898 var Hestebestanden ca. 26 Mill. mere værd end i 1888. Af Hornkvæg var der i